

FATE OF THE SUN KING

Nisha J. Tuli

Översättning Anna Thuresson

Lovereads

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.lovereads.se

info@lovereads.se

Copyright © Nisha J. Tuli 2024

Published by agreement with Folio Literary Management, LLC and
Sebes & Bisseling Literary Agency.

Omslag: Miblar

Omslagsanpassning: Ilse-Mari Berglin

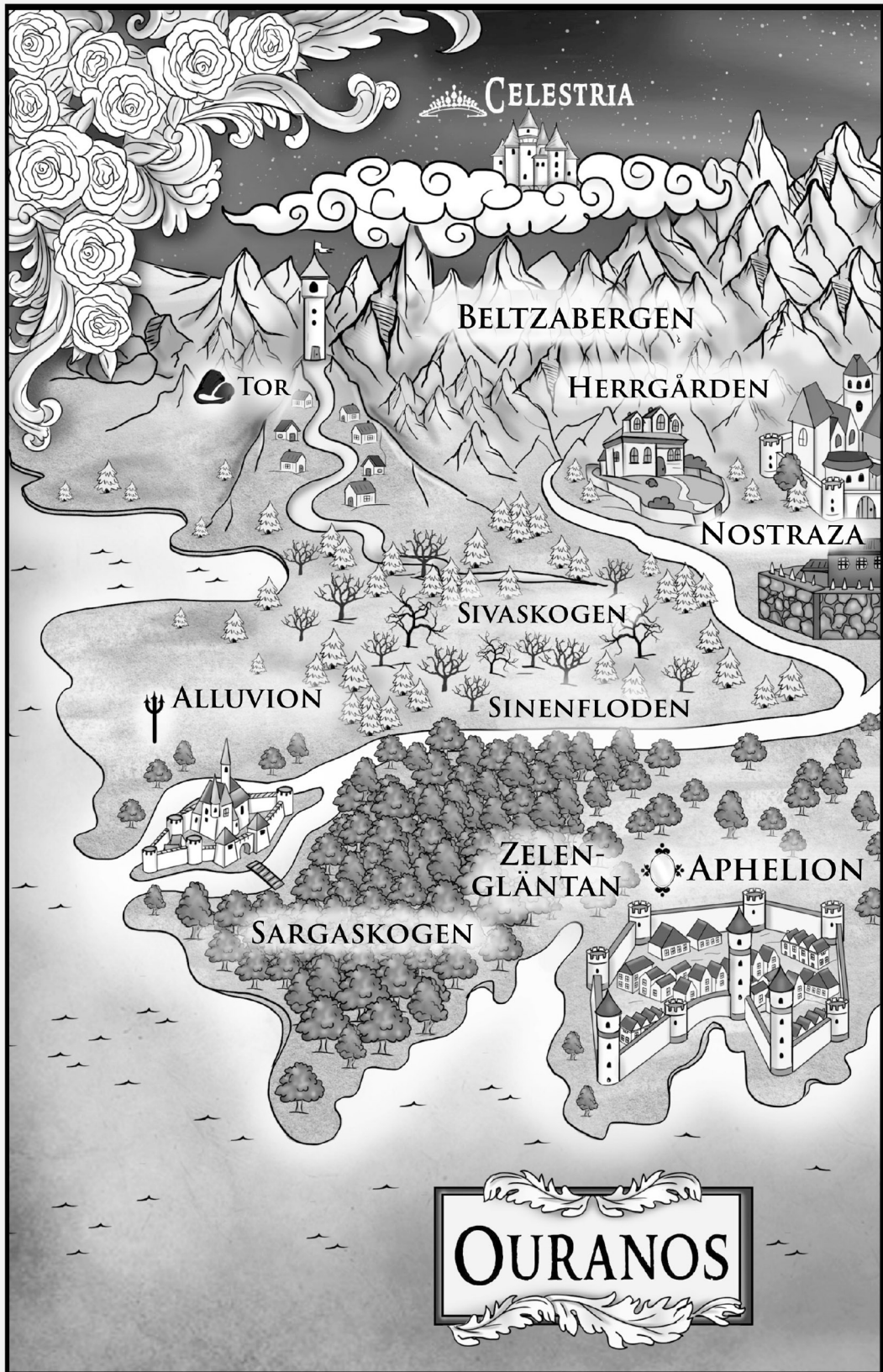
Omslagsbild: Shutterstock, Envato elements

Tryckt hos ScandBook EU, 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-89-59186-8

*Till alla läsare som njuter av den utsökta vandan
i en slow burn.
(Ja, jag lovar att jag låter dem göra det i den här.
Jag stod inte heller ut längre.)*

NÅGRA ORD FRÅN FÖRFATTAREN

Kära läsare,

välkomna tillbaka till Ouranos! Jag vet att vissa av er har väntat väldigt, väldigt länge på den här boken och jag är så glad att äntligen kunna dela den med er. Tack för allt tålamod, er entusiasm och att ni håller god min trots att det dröjde lite för den här boken att hamna i era händer.

Tack till alla som har hittat till mina inkorgar och mina kommentarsfält för att berätta hur mycket ni älskar berättelserna. Jag blir så glad över vartenda meddelande, och de får mig att fortsätta sträva efter att göra de allra bästa versionerna av mina böcker. Den här har varit svårast hittills i serien, men ni gör det värt det.

Nu är den äntligen här, och jag längtar efter att få dela *Fate of the Sun King* med er. I den här delen hittar ni all den action och dramatik som ni älskade i *Trial*, såväl som spänningen, ångesten och hettan från *Rule*. Jag har ingjutit min själ och mitt hjärta i de här sidorna, och jag hoppas att ni ska tycka om att läsa dem medan vi fortsätter vårt äventyr med Lor och hennes vänner.

Som alltid listar jag triggervarningar här nedanför om ni vill läsa dem. Annars är det bara att hoppa fram till personförteckningen och sedan till kapitel 1, där berättelsen börjar tillbaka i Aphelion.

Med värme,

Nisha

Triggervarningar: I den här boken hittar ni många av samma teman och ämnen som i de andra delarna i serien, inklusive omnämnan-

*den av tidigare sexuella övergrepp, samt våld, död, tortyr och blod.
Det förekommer också svordomar och sex i texten, såväl som
själmordstankar och alkoholmissbruk.*

PERSONFÖRTECKNING

Lor: Vår hjältinna som inte behöver någon närmare presentation, hon är helt enkelt en badass. Var fånge i Nostraza i tolv år. Tävlade mot sin vilja i uttagningarna till Soldrottning. Har vissa hemligheter som hon vaktar noga, till exempel att hon kanske är kunglig. Tänker inte dras in i någon annans territoriella alvfasoner. Rör INTE hennes tvål.

Nadir: Prins över Aurora. Kidnappade Lor från Solpalatset i Aphe-lion efter uttagningarna. Hjälpte henne hitta kronan. Räddades av Lors magi när de nätt och jämnt undkom hans far. Lite intensiv och lidande på grund av alla känslor han hyser för vår hjältinna.

Tristan: Lors bror – äldst av de tre Heart-syskonen. Levde också inne på Nostraza och skyddade sina systrar till varje pris. Han har viss magi och vi börjar precis lära känna honom bättre. Men det finns mycket att berätta.

Willow: Lors storsyster – mellanbarnet av Heart-syskonen. Den lugna. Den som Lor och Tristan skyddade med sina liv. Den som är minst benägen till blodiga hämndfantasier. Börjar lära känna en viss Auroraprinssessa lite bättre.

Amya: Prinssessa av Aurora och Nadirs lillasyster. Hon är den trevliga av de två. Vår goth-prinssessa med norrskensfärgade slingor i håret och en garderob att dö för.

Mael: Kapten över Nadirs vaktstyrka. Hans bästa vän och comic relief.

Atlas: Om du har glömt vem Atlas är ... Nej, det kan du inte ha gjort. Solkungen. Mästarmanipulator. Fick ut Lor ur Nostraza för att tävla i uttagningarna av någon mystisk anledning som ni

kanske får veta i den här boken. Inte blond trots att alla jämför honom med en viss Vårhovets höglord (ni som vet ni vet).

Gabriel: Ni känner honom, ni älskar honom och nu är han tillbaka. En av Solkungens väktare och Lors barnvakt under uttagningarna. Han är tjurig men underligt älskvärd. Snarstucken när det kommer till sina vingar, fast kanske har han skäl till det. Det är han som är den blonda.

Rion: Aurorakungen. Ni kanske minns honom från när han låste in Lor och hennes syskon och sedan torterade henne. Han är fortfarande ute efter henne. Han är dessutom ute efter sin son. Han är jävligt förbannad på de flesta.

Meora: Nadir och Amyas mor. Auroradrottningen vars enda misstag var att hon träffade Rion, som sedan straffade henne för att hon blev gravid när han själv mest försökte göra sin flickvän svartsjuk. Hon talar inte längre och vi måste bli av med Rion så att hon kan bli fri igen.

Serce: Lors mormor och den tidigare drottningen av Heart, som jämnade världen med marken. Fick lite för höga tankar om sig själv. Hon är stendöd nu.

Wolf: Lors morfar och tidigare kung över Woodlands, som hakade på Serce och hennes planer. Det är komplicerat, för han verkade vara en schysst snubbe, men samtidigt lät han henne löpa amok, så han är inte heller utan skuld. Också stendöd.

Daedra: Lors mormorsmor. Serces mor. Tidigare drottning av Heart som gjorde sitt bästa, men otack är mödrars lön, och ibland kan man bara inte hjälpa hur ungarna utvecklas. Också ... död.

Cloris Payne: En av Zerras översteprästinnor som hjälpte Serce och Wolf tills hon blev galen på grund av de arkturitbojor hon tvingades bära. Ni förstår nog vid det här laget. Död.

Apricia: Är tyvärr vid liv. Jättemycket vid liv. Största bitchen under uttagningarna. Hon vann hela tävlingen och nu får Aphelion henne till drottning. Har de inte lidit nog?

Callias: Aphelions mest eftertraktade stylist med väldigt lång kuk. Det räcker så.

Halo: Fallen spelare. Blev vän med Lor under uttagningarna.

Marici: En annan fallen spelare. Halos flickvän och också vän till Lor. Alltså visst, de var rätt otrevliga i början, men de löste det. Nu vill Halo och Marici bara få vara tillsammans.

Hylene: En av Nadirs vänner. Långt rött hår och skoningslös. Hennes kommer ni snart få se mer av.

Etienne: En annan ur Nadirs närmaste krets. Han är tyst men användbar. Ni ska få se.

Zerra: Gud/gudinna (vi växlar mellan dem, för varför inte?) över Ouranos. Den Högsta. Den som härskar över alla.

Cedar: Kung över Woodlands, kungadöme i öster med skog och trädmagi. Lor och hennes syskons gammelmorbror.

Elswyth: Drottning över Woodlands. Gammelmoster.

Cyan: Kung över Alluvion, vattenkungadömet. Han har blått hår och ljusblå hud och vi vet inte mycket om honom än. Letar efter en partner att binda sig till.

Bronte: Drottning över Tor, drottningdömet i bergen. Har bundit sig till Yael.

D'Arcy: Drottning över Celestria, drottningdömet i skyn. Har bundit sig till och avverkat sju olika partners. Hittills.

KAPITEL ETT

GABRIEL

APHELION: SOLPALATSET

Smärtan bultar bakom vänstra ögat och påminner mig om den gångna en ilsken älskare vred om mina punkulor efter att ha hittat mig mellan hans systers lår. Jag sa åt honom att svartsjuka inte klädde honom, men till ingens förvåning gjorde det bara situationen värre.

Det hugger till i tinningen också medan jag klirrar med en gyllene nyckelknippa i handen – jag avskyr det ljudet. Nycklarna är för blanka och skarpa i den dunkla korridoren. En hån mot den som lever i den här övergivna vrån av slottet, noggrant dold av skuggdraperier.

Mina fotsteg ekar högt i tystnaden, som slag mot trumhinnorna, vart och ett mer olycksbådande.

Jag både avskyr och ser fram emot den här uppgiften.

När jag är framme vid dörren stannar jag och tar ett djupt, stärkande andetag innan jag sätter nyckeln i låset och vrider om. Dörren glider upp på noggrant oljade gångjärn, rör sig lika tyst som virvlande damm i en solstråle. Trots att vi befinner oss långt

ifrån all nyfiken, superskarp högalvshörsel har minsta möjliga spår av dessa begravda hemligheter sopats igen.

Tack vare Atlas illusionskrafter ser han till att den här vrån går obemärkt förbi för förbipasserande, vars blickar bara sveper över valvporten i den svagt upplysta korridoren. De kan svära på att de såg något där, men ett ögonblick senare är det borta och de har bättre saker för sig.

En bedrift han har upprätthållit i nästan hundra år.

Längst bort från dörren reser sig en spiraltrappa i mörkret. Mina ihärdiga steg låter som spikar mot stål och det blir svårare att andas ju längre upp jag kommer. Trappavsatsen högst upp avslöjar en till dörr – den här tyngre och rejälare, förstärkt med järnbeslag, reglad och med en barriär av beskyddande magi till på köpet. Till och med en fullvuxen furstlig alv skulle med sin fulla styrka ha svårt att slå in den.

Jag väljer en annan nyckel från knippan, låser upp och öppnar ännu en dörr oljad till tystnad. Tornrummet är rejält, tillräckligt stort för att dess enda bortsända inneboende ska ha gott om plats. Till skillnad från resten av Solpalatset syns här inga av de vanliga förgyllda rävsaxarna. Ingen praktfull inredning, inga blankpolerade ytor. Här är golvet och väggarna av sten, allting grått och urblekt, likt ett minne man försöker skaka av sig.

Fönstren som kantar nästan hela rummet erbjuder en häpnadsväckande utsikt åt alla håll över Aphelion. Det hånfullt blå havet. De glittrande kupolerna i husen runt staden. Skuggan av Umbra söderut.

Jag kan inte avgöra om kungen ordnade panoramat som en vänlighet eller ytterligare botgöring för en synd som aldrig begåtts, förutom i hans egna vanföreställningar. Jag misstänker det senare. Att sitta instängd i det här utrymmet, tvingad att bevittna den oåtkomliga omvärlden, är ett eget slags fängelse.

Atlas redan vacklande moraliska kompass övergav honom för så många år sedan att jag har glömt om han ens hade en.

Jag samlar mig ett ögonblick, innan blicken fortsätter till gestal-

ten i sängen. Tyr ligger på sidan med uppdragna knän, griper hårt om täcket med sina tunna händer och hans blick är tom och frånvarande. En gång i tiden var ögonen lika klarblå som havet, men årtionden i fångenskap har mattat ner dem till plågade håligheter av dämpade grå skuggor. Det en gång så glänsande blonda håret är detsamma – fast smutsigt av tidens gång och vandan av att leva alla dessa år utan solens värmande strålar i ansiktet.

Jag stegar fram till honom och sätter mig på huk så att jag hamnar i ögonhöjd med alven, som en gång var kung. Som med all rätt *fortfarande* är kung, men det återstår bara elva personer här i världen som känner till det – varav tio är magiskt tvingade till tystnad.

”Hur är det i dag?” frågar jag, fast jag inte förväntar mig något svar.

Tyrs flackande blick landar på mig, registrerar min närvaro innan den flackar bort igen. Han lyssnar när jag pratar men svarar sällan. Ibland gör han det, de bra dagarna, om det ens finns några sådana längre. De infaller mer och mer sällan, och det är flera veckor sedan han sa ett ord.

”Planerna inför ceremonin mellan Atlas och Apricia rullar på”, säger jag, medan jag reser mig, tar några steg över golvet, släpper ner väskan jag bär över axeln och packar upp innehållet på byrån som står inskjuten mot väggen.

Atlas kan inte lita på tjänstefolket i palatset, omvårdnaden om Tyr har tillfallit mig och de andra nio väktarna. Men Tyr gör mina bröder illa till mods så plikten vilar mest på mig. Det är en av få uppgifter jag tar på mig utan att blinka, för jag litat inte på att någon annan skulle göra det ordentligt.

Packningen innehåller de vanliga torrvarorna. Ett par limpor bröd. Rejåla bitar ost. Frukt och grönsaker. Vin och öl och vatten. Han kommer vänta tills jag har gått, och sedan äta upp alltihop. Den vetskapen är en liten tröst. Han svälter sig åtminstone inte och jag är glad för det lilla.

”Drottningens gästlista skulle räcka ett varv runt hela stan”,

fortsätter jag, småpratar konstant. ”Dubbla varv.”

Ingen har någonsin påstått att jag skulle vara mångordig, men jag hatar tystnaden som trycker i hörnen när Tyr inte är på humör för att prata. Därför slutar det som vanligt med att jag babblar som besatt ut i tomma intet.

”Hon bråkar om att det är uppskjutet igen.”

Samtidigt som jag pladdrar funderar jag på omständigheterna till allt som har utspelat sig de senaste månaderna. De många saker jag inte förstår om Atlas plan att binda sig. Han är inte den utvalda och ingen upphöjd kung och jag förstår inte vad han hoppas kunna uppnå med det här. Samtidigt förstår jag inte heller vad han väntar på. Han höll uttagningarna för att hitta en partner, eller det utgår jag i alla fall ifrån, och spegeln valde Apricia. Så allt det där borde vara överspelat.

Men Atlas fortsätter skjuta på det, och hennes gälla klagotjut hörs säkert hela vägen till Aurora. Alltihop nöter ner mig så in i helvete. Jag förstår att det har något med Lor att göra men efter att ha luskat och ställt frågor i flera månader är jag inte närmare ett svar.

Det är uppenbart att jag har missat något viktigt om den kvinna som gjorde mitt liv till ett helvete under uttagningarna, fast jag ska motvilligt erkänna att jag började tycka om henne framåt slutet. Som ett irriterande husdjur man inte kan förmå sig till att överge i vägkanten, trots att det hela tiden tuggar på ens skor.

Jag anar att Tyr lyssnar medan jag fortsätter redogörelsen över kungadömet och det senaste skvallret. Rapporter från Umbra antyder ökad oro bland dess befolkning. Lågalverna kräver rätten att köpa fastigheter inom de tjugofyra distrikten, men deras bud på bostäder inom de bättre stadsdelarna avslås kontinuerligt av statsrådet, på befallning av Atlas. Trots att hela systemet motarbetar dem har många av dem lyckats skrapa ihop en mindre förmögenhet för att ha råd med ett hem i distrikten, men Atlas vägrar höra på det örat.

Jag har aldrig förstått varför de blir kvar här, hellre än att ge sig av till Woodlands eller Alluvion, där de skulle vara fria att leva

som jämlikar. Fast jag vet alltför väl att det inte är så enkelt som det låter att överge den plats man kallar för hem. Dessutom är det knappast rättvist att de skulle behöva köras bort härifrån.

Ovanpå det utgör Aurorakungens kringströvande tjuvskyttar ett tillräckligt stort hot för att de inte ska våga lämna våra stadsmurar. Även om de knappt har några rättigheter i Aphelion är det ett marginellt bättre öde än att sättas i arbete i Rions gruvor.

”Hunrig?” frågar jag Tyr medan jag gör i ordning en tallrik åt honom, skivar upp lite av osten som jag vet att han tycker om och lägger upp det tillsammans med några kex och en petit-chou, hans favoritdessert. Jag håller också upp ett generöst glas av den årgångswhisky jag tog med mig – den kostade nästan lika mycket som en hel lägenhet i något av de lägre distrikten, men varför skulle han inte få unna sig när han kan?

Jag ställer ner fatet på sängbordet, sneglar på honom och undrar om vi har en bra eller dålig dag. Han har knappt reagerat på min närvaro vilket antagligen är svar nog.

Min blick glider hastigt över arkturitbojorna han har om halsen och handlederna. Den lysande blå stenen, smidd i Beltzabergen långt norrut, har separerat honom från hans magi ända sedan dagen då Atlas stängde in honom i det här rummet.

Atlas vände väktarlöftet mot mig och mina bröder och övertygade Tyr att lämna över herraväldet över Aphelion. Vi tvingades tillfångata Tyr mot vår vilja, fängsla honom i bojorna och låsa in honom – mycket möjligt för evigt eller åtminstone tills ... något drastiskt förändras.

Minnet plågar mig både i drömmen och när jag är vaken, men jag hade inget val. Det har jag fortfarande inte. Att vägra lyda kungens order innebär att uthärda ofattbar smärta och till slut döden. Fler än en gång har jag övervägt det. Att bara låta min olydnad bli slutet på alltihop. Men då skulle Tyr vara utan mig, och jag kan inte förlita mig på att de andra ska skydda honom som jag kan. På det här sättet kan jag åtminstone göra min del, hur mycket jag än avskyr mig själv.

Tyrs blick följer mina rörelser medan jag slår mig ner i fåtöljen i hörnet, plockar upp boken på bordet intill och slår upp den där jag la bokmärket för två dagar sedan. Jag har läst hundratals böcker för Tyr under åren. Han vägrar läsa på egen hand utan väntar tills jag kommer. Det är ännu en liten sak jag kan ge honom. Kanske gör det detta miserabla liv lite mindre miserabelt.

Medan jag läser iakttar jag honom i ögonvrån, lägger märke till hur ögonen rör sig som om de följer orden på sidan. Jag tror att han lyssnar på varenda stavelse men så fort han yttrar ett endaste ord blir jag orolig att det ska bli sista gången jag får höra hans röst för gott.

Ibland ligger han så stilla att det är som om han redan är borta. Den senaste tiden har jag oroat mig för att hans tillstånd försämras snabbare än tidigare. Jag fick bekräftat för längesedan att långvarig exponering för arkturit långsamt bryter ner högalvers sinnestillstånd. Jag vet inte vad det är Atlas planerar. Han kan inte döda Tyr: spegeln skulle överföra magin till den riktiga utvalda och då skulle han förlora allt han kämpat för i århundraden.

Efter en timme slår jag igen boken och reser mig, väl medveten om att jag har tusen andra saker jag måste göra.

Tyr har som vanligt inte rört maten. Jag har aldrig förstått varför han vägrar att äta inför mig, men jag pressar honom inte. En man som tvingas uthärda den här torftiga tillvaron har rätt till sina egenheter. Han äter åtminstone. Det får räcka.

Jag lutar mig över honom, önskar att det hade funnits mer jag kunde göra. Jag stryker undan en hårslinga ur hans ansikte, känner hur torra och sköra hårstråna är. Han kommer behöva toppa håret snart, och en rakning av det tjocka skägget. Jag ska ta med en sax och en rakhyvel nästa gång. Av uppenbara skäl kan jag inte lämna sådana föremål här. Jag ser att hans tunika också ser lite sjavig ut. Det kanske är dags för nya kläder.

”Jag kommer tillbaka i morgon”, säger jag, försöker att inte låta riktigt lika förtvivlad som jag känner mig. ”Nu får du äta.”

Tyr blinkar, och jag vill gärna tro att det är för att han känns

vid mig. Jag hoppas att det är det. Jag saknar honom och allt vi nästan var.

Jag ser mig om i rummet en sista gång och stannar upp när golvet börjar skaka under mina fötter. Ännu ett skalv. De där skälvningarna började inträffa för flera veckor sedan men det är ett mysterium vad de kommer sig av.

Jaja. Det är inte mitt problem. Jag har gott om andra saker att oroa mig för.

Så fort mullrandet lägger sig stänger jag försiktigt dörren efter mig, tar mig tillbaka nerför trappan och tar sikte på Atlas våning. Jag tränger mig förbi hans vaktposter.

Efter att ha knackat på dörren till kungens arbetsrum ropar jag: "Atlas?"

"Kom in", hörs rösten på andra sidan.

Jag hittar honom stående framför fönstret, med en temugg i handen och blicken ut över staden.

"Jag har precis varit hos honom", säger jag med låg röst. Arbetsrummet är skyddat mot tjuvlyssnande öron, men de hemligheter jag bär på måste talas tyst om. Det skulle kännas fel att avhandla dem med normalt röstläge. Som om jag skulle normalisera skit som aldrig borde normaliseras.

"Hmm", svarar Atlas, fortfarande fokuserad på utsikten.

Tack och lov ser han inte hur jag spänner käkarna åt hans likgiltighet. Hans sätt att bete sig som om han ger blanka fan i den bror som han stulit allt ifrån gör mig så rasande att jag ser rött.

Till slut lämnar Atlas fönstret och slår sig ner på den blanka skinnsoffan mitt i rummet. Han tar en lång klunk te innan han lutar sig tillbaka och ger mig en blick, som tycks ställa frågan: *Var det något annat du behövde störa mig med?*

"Han blir bara sämre." Jag ger mig inte. "Bojorna ..."

"Ska ingenstans", säger Atlas, vars svar är iskallt av hotet om att han inte tänker ha det här samtalet igen.

"Men han kommer dö av dem."

Äntligen höjer Atlas på ögonbrynet och spänner den kyliga

blicken i mig. ”Vad tycker du att jag ska göra? Ta av dem så att han kan döda mig?”

Kungen blänger med sin akvamarina och genomträngande blick, utmanar mig att ta steget över gränsen. Vi har känt varandra väldigt länge. Atlas kanske skulle kalla oss för vänner, men det är svårt för mig att se vår relation i det ljuset. När ena sidan sitter på all makt och man själv är blott en tjänare som måste lyda hans order, blir det mer komplicerat än *vänskap*.

Jag står emot impulsen att släppa lös sanningen som bränner som syra på tungspetsen. Att *ja*, jag skulle älska att se Tyr ta sig loss och hämnas på Atlas, ge honom vad han förtjänar.

”Nej”, säger jag kort. Jag betonar orden långsamt, hoppas att de åtminstone kan skaka liv i Atlas nonchalans. I spegelns ögon skulle död genom försummelse leda till samma resultat som att skära halsen av honom med en dolk.

”Om du inte gör något ...” Jag tystnar, låter hotet dingla i luften mellan oss.

”Allt kommer lösa sig så fort jag har bundit mig till min partner”, säger Atlas och viftar bort det och jag vill ha en förklaring på vad *det* ska betyda.

”På tal om det”, frågar jag i stället, trots att jag vet att han inte kommer svara, ”hörde jag att du har skjutit på datumet för ceremonin igen. Varför drar du ut på det, om allt kommer lösa sig när du har bundit dig?”

Vad är det för spel Atlas kör med? Han vägrar binda sig till Apricia medan han samtidigt höjer dygden i att göra just det till skyarna. Inget av det går ihop.

”Jag har mina skäl”, säger Atlas, lika svävande som vanligt. ”Har du någon ledtråd än till var Lor befinner sig?”

”Allt det här hänger ihop med henne”, upprepar jag. Det här är långt ifrån första gången vi har det här samtalet och det lär definitivt inte bli den sista. ”Berätta vad det är som pågår. Varför är hon viktig?”

Atlas rullar bak axlarna innan han tar en stor klunk te. ”Ju

mindre du vet, desto bättre, Gabriel. Jag gör det här för att skydda dig. Jag vill alltid bara ditt bästa.”

Jag ignorerar den kolossala absurditeten i de sista meningarna och fortsätter pressa honom.

”Men om jag vetat hade jag haft större möjlighet att hjälpa dig. Jag skulle inte söka i blindo.”

Det är sant, fast det är bara delvis därför jag vill veta.

Det jag verkligen vill förstå är vems sida jag borde stå på.

Atlas suckar djupt som om det är *jag* som har fel här.

”Att veta varför jag behöver henne skulle inte hjälpa dig att hitta henne. Har du någon ledtråd till var i helvete hon befinner sig?”

Jag skakar på huvudet. Jag har tankar och teorier om var hon skulle kunna vara, men något hindrar mig från att dela den informationen med Atlas. Ett djupt rotat varsel säger mig att det är rätt väg att ta.

Nadir dök upp på Soldrottningens bal och frågade om en saknad flicka. Orolig över att Atlas planerade att utsätta Lor för något hänsynslöst avslöjade jag henne för Nadir, eller jag försökte åtminstone. Hann han se tatueringen på hennes axel innan Atlas slängde ut honom från palatset? Var det Nadir som förde bort henne? Varför skulle han bry sig om henne över huvud taget? Varför bryr *jag* mig?

Trots allt är det min plikt att skydda Atlas, inte för hans skull men för Tyrs.

Det fanns inga ledtrådar att hitta natten då hon försvann, och jag börjar undra om hon gick upp i rök. Det skulle inte förvåna mig om hon lyckades ta sig ut själv. Nästan ända från början var jag säker på att hon dolde något. Och hon bevisade att hon var handlingskraftig när hon klarade sig igenom uttagningarna, till och med utan hjälp.

”Du måste hitta henne”, säger Atlas. ”Framtiden för hela kungadömet hänger på det.”

”Varför det?” försöker jag igen. ”Varför? Hon var en fånge från Aurora. Vad spelar hon för roll?”

”Kom igen, Gabriel. Vid det här laget vet du att hon är mer än så.”

Jag biter ihop åt kungens nedlåtande ton. Jag är *så* nära att flyga på honom och banka skiten ur honom. Men det vore ingen mening med det. Då skulle jag hamna i fängelsehålor igen, eller ännu värre. Jag ryser vid tanken på Tyrs öde, inlåst i ett torn, att aldrig mer få ströva fritt. Bara antydan väcker liv i för många minnen jag helst vill glömma.

Tack och lov räddas jag från mina mordlystna impulser när dörren till arbetsrummet slängs upp.

"Atlas!" fräser Apricia och stormar in i rummet. Det långa mörka håret är slingat med guld och hon bär en överdriven gyllene klänning som ser löjlig ut såhär dags på dagen. "Jag fick precis höra att du sköt upp ceremonin *igen!*"

Hennes röst är gäll och genomträngande, tillräckligt för att spräcka kristall. Den framhäver hennes ansikte, som är illrött. De blanka ögonen skvallrar om att hon är på väg att brista ut i ett vattenfall av rasande tårar. *Varför* behövde hon bli vinnaren i uttågningarna? Bokstavligt talat vem som helst av de andra spelarna hade varit att föredra.

"Min älskling", säger Atlas, vars röst dryper av falsk värme. "Det kunde inte hjälpas."

"Kom inte här med 'älskling'", säger Apricia och höjer ett finger. "Min far är rasande!"

"Hmm", blir Atlas svar, och han ställer ner muggen på bordet med ett klirr.

"Svara!" så gott som skriker hon. "Varför har du skjutit upp det igen?"

Atlas sträcker ut sina långa ben, reser sig och går fram till Apricia. Han ler sitt mest charmerande leende, det som jag känner så väl. Apricias trosor smälter väl praktiskt taget bort vid synen. Jag har ingen aning om hur hon fortfarande kan vara attraherad av honom.

Atlas kupar händerna om hennes ansikte.

"Min drottning. Jag vill ha pompa och ståt när vi binder oss till varandra. En betydelsefull ceremoni. Den mest minnesvärda som

någonsin ägt rum i Ouranos. Jag vill att de ska klinka fram ballader om den. Förevisa den i historieböckerna. Jag vill att historien om vår kärlek och vårt partnerskap ska berättas av högalver för sina barnbarn om flera hundra år.”

Apricia blickar upp på honom med sådant sårbart hopp i ögonen att jag nästan tycker synd om henne. Nästan.

”Vill du?” viskar hon, uppenbart på väg att brista i gråt och förstöra sin tjocka eyeliner.

”Det vet du att jag vill. Jag vill att alla ska förstå hur mycket min kärlek glöder för dig, min drottning. Hur mycket det här betyder för mig och för Aphelion. Du ska bli den främsta drottningen de någonsin sett maken till. Och det, min älskade, tar tid att få till ordentligt.”

Atlas stryker undan en tår som smiter nerför hennes kind med tummen. Jag biter nästan tungan av mig, så hårt håller jag inne en hånfull fnysning.

”Hoppas att du kan förstå och ger mig lite mer tid på mig att ordna med minsta detalj. Jag vill inte lämna något åt slumpen. Hmm?”

Han lägger vädjande huvudet på sned och jag ser fascinerat på, som alltid häpen över hur Atlas kan övertala vem som helst att göra vad som helst för honom, ofta till personens egen nackdel.

Inklusive hans egen bror.

Inklusive mig.

När Lor tappade det på honom i tronsalen efter den fjärde uttagningen var det så tillfredsställande att se på. Jag ville resa mig upp och jubla. Äntligen såg någon igenom hans charm, även om det tog henne ett tag att komma dit. Det gör mig ännu mer misstänksam om vem eller vad hon är.

”Okej”, säger Apricia till slut med en snörvling. ”Jag förstår. Det är bara det att jag så gärna vill binda mig till dig.”

”Jag vet, min kära”, hörs hans silkeslena svar. ”Det vill jag också. Det är min största önskan, men jag vägrar gå vidare förrän allting är lika perfekt som du. Förstått?”

Hon nickar långsamt och han släpper hennes ansikte och kysser

henne lätt på kinden. ”Gå tillbaka till din våning så hälsar jag på dig senare. Jag har beställt några av de där tjugusiga bakverken från Aurens åt dig.”

Apricia skiner upp. Det är patetiskt hur lätt hon låter sig köpas.

”Okej”, säger hon, blidkad för stunden, och torkar en tår. ”Äter du middag med mig?”

”Det är klart”, säger Atlas. ”Jag måste bara tala klart med Gabriel och stöka undan några saker.”

”Och kommer du ...” Apricia sneglar på mig men hon måste komma fram till att jag är för oviktig för att hon ska behöva censurera sig. ”Sova över hos mig?”

Atlas ler tålmodigt igen och knackar henne på näsan. ”Du vet att jag vill, men vi kom ju överens om att vänta till efter ceremonin, eller hur? Du behöver inte ta upp det igen.”

Hon nickar, fast luften går ur henne som om hon har stuckits med tusen nålar. ”Det är klart. Visst. Förlåt.”

Med en sista långtande blick på kungen vänder hon sig om.

När dörren slår igen efter henne håller vi båda kvar blickarna på den.

Sedan virvlar Atlas runt mot mig med en bister min i ansiktet.

”Hitta Lor, Gabriel. *Nu*. Jag struntar i vad du måste göra. Hitta henne, annars kan jag inte ta ansvar för hur det slutar.”

Med det vänder han på klacken och stegar mot dörren, innan han stannar och ser på mig igen.

”Jag har också meddelats att Erevan håller på och jävlas i Umbra igen. Lös det.”

Sedan slänger han igen dörren efter sig, och kvar står jag ensam och stirrar efter honom.